

Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 4:46-54; 8:42-44; 11:9-10; 15:1-11; 21; 2Timótheus 3:16

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot” (Jn 5:39, ÚRK).

János evangéliuma Márkéhoz hasonlóan a galileai találkozással végződik. Az utolsó tanulmányunk ezzel foglalkozik, csak hozzáveszi még azt a témát is, hogy miként ismerjük meg Jézust és Isten Igéjét. Ez a koncepció fut végig a negyedik evangéliumon.

A tanítványok már több mint három éve Jézussal jártak, mégis készületlenül találta őket a keresztre feszítés és a feltámadás, pedig a Mester újból és újból beszélt nekik arról, hogy mi fog történni. Sajnos nem vették komolyan a szavait.

Ma bennünket is fenyegethet ugyanez a veszély: hallgatjuk, sőt olvassuk is Isten Igéjét, de nem halljuk meg, mit mond, nem abban élünk, nem annak engedelmeskedünk. Vagyis nem fogadjuk el, hogy ez az a világosság, aminek vezetnie kellene a gondolatainkat és a tetteinket. Sajnálatos módon túl sok keresztényre igaz ez, még ha nincsenek is tudatában.

János evangéliuma tanulmányozásának utolsó hetében áttekintjük az irat néhány meghatározó pontját, amelyek segíthetnek túllépni Jézus pusztán elméleti ismeretén, hogy valóban jobban megismerjük Őt, még inkább benne és Igéjében maradjunk.

TALÁLKOZÁS GALILEÁBAN

Olvassuk el Jn 21:1-19 szakaszát! Milyen meghatározó igazságot nyilatkoztat ki ez a rész, főként Isten kegyelméről és az ember kiszolgáltatottságáról?

A 20. fejezet az evangélium céljával fejeződik be, ami logikus lezárása lenne az iratnak, de van még egy rész. A 21. fejezet azzal kezdődik, hogy több tanítvány is visszament Galileába, Péter pedig éjszakai halászatra hívta őket. Mintha visszatértek volna a régi idők, a tanítványok újból a szakmájukat – a halászatot – gyakorolták. Aznap éjjel viszont semmit nem fogtak. Reggel odaszólt nekik a partról egy titokzatos idegen, hogy vessék a hálójukat a csónak jobb oldalára. Ezek után olyan sok halat fogtak, hogy képtelenek voltak beemelni a hálót a hajóba. Hasonlít az eset arra, ami szolgálatuk kezdetén történt (lásd Lk 5:1-11). János azonnal felismerte Jézust, el is mondta Péternek, aki rögtön a vízbe ugrott és kiúszott a partra. Jézus háromszor kérdezte meg Pétert, minden alkalommal az iránta való szeretetéről. Még a kereszttel előtt Péter erősködött, hogy az életét is odaadná Jézusért (Jn 13:37), aki ekkor megjövendölte tanítványa háromszoros tagadását (Jn 13:38). A galileai találkozás alkalmával azonban Péter már nem önmagára hivatkozott, hanem Jézusra: „*Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged*” (Jn 21:17). Egyes teológusok megjegyzik, hogy amikor Jézus Péternek szegezi a kérdést, az *agapeó* („szeret”) igét használja (kivéve az utolsó alkalmat), ő pedig mindig a *phileó* igével válaszol, ami szintén szeretetet, de csak baráti szeretetet fejez ki. Arra következtetnek ebből, hogy Péter még nem ért el a szeretet magasabb fokára. Valójában Péter felelete inkább alázatot mutat. Folyton maga előtt láthatta a tagadás jelenetét, ezért valószínűleg tudatosan használt „visszafogottabb szót”, nem mert túl sokat állítani önmagáról. Jézus éppen ezt erősítette meg, ez lett a döntő elem Péter visszaállításában. Vitathatatlan, hogy a szolgálatra való alkalmasság egyik legfőbb jellemzője az alázat, ha az ember nem önmagára, hanem Jézus Krisztusra összpontosítja a figyelmét. Jézus feltámadásának egyik legerősebb bizonyítéka az, hogy megbocsátott Péternek, akiből a korai egyház vezetője lett. Nehéz volna magyarázatot találni kimagasló szerepére, ha Jézus nem fogadta volna vissza a szolgálatba a többi tanítvány jelenlétében.

Miért annyira fontos jellemző az alázat, ha az ember meg akarja ismerni az Urat? A kereszttel fényében egyáltalán mire lehetnénk büszkék?

JÉZUSRA NÉZVE

Olvassuk el Jn 21:20-22 szakaszát! Milyen kérdés indította Pétert téves irányba? Hogyan terelte aztán Jézus helyes irányba?

Éppen az imént állította vissza Jézus a szolgálatba Pétert, amikor azt mondta neki, hogy „*Kövess engem*” (Jn 21:19)! Feltehetőleg arra utalt, hogy a valóságban kövesse a part menti úton. Péter ekkor megfordult, és látta, hogy János is Jézus után megy, ezért érdeklődött róla: „*Uram, vele pedig mi lesz*” (Jn 21:21, ÚRK)?

A szolgálatba való visszaállításakor Jézus megjövendölte Péternek, hogyan fog meghalni (Jn 21:18), aki pedig kíváncsi lehetett János halálára is. Jézus vissza akarta terelni a figyelmét: Őt kövesse, ne azzal foglalkozzon, hogy mi lesz a másik tanítvánnyal.

Olvassuk el Jn 21:23-25 verseit! Hogyan értették félre Jézus válaszáat? Mivel igazította helyre János apostol ezt a félreértést?

Nem értették jól, hogy mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta: „*Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem*” (Jn 21:22, RUF)! Azt hitték, hogy Jézus visszatér, mielőtt János meghalna. Telt-múlt az idő, János megöregedett, és válsághelyzetet teremthetett volna, ha Jézus visszajövele előtt meghal (természetesen meg is halt). János azzal igazította ki a félreértést, hogy jelezte: ez nem prófécia volt arról, ami történni fog, hanem kijelentés, hogy a döntés Jézus kezében van.

A Jézusra, nem pedig a többi emberre való összpontosítás gondolata remek átvezetés a hét további részének témájához. Elkerülhetetlen, hogy emberek csalódást, sőt még fájdalmat is okozzanak, Jézus azonban a Megváltónk – egyedül Jézus!

A keddtől csütörtökig terjedő részben Isten Igéjének megértésével foglalkozunk. Az a cél vezet, hogy megértsük és kövessük Jézust, egyedül Ő legyen a Mesterünk és a Vezetőnk, még ha másoktól is kapunk valamilyen segítségét, tanácsot és vezetést.

Milyen gyakran csalódtunk már emberekben, akikre talán felnézünk? Mi a szomorú tapasztalatok tanulsága?

FÉNY ÉS SÖTÉTSÉG

Olvaszuk el Jn 1:4-10, 3:19-21, 5:35, 8:12, 9:5, 11:9-10 és 12:35 verseit! Milyen ellentéttel találkozunk ezekben a szakaszokban? Miért különösen fontos ez az igazság megértése szempontjából?

A világ sötétségben van, menekül a világosságtól, egyedül nem találhatja meg az utat az igaz Istenhez, a személyes Teremtő Istenhez, aki kinyilatkoztatást ad és megvált.

„Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre. »Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg« (Jób 11:8)? Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait, melyeket »szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt... Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által« (1Kor 2:9-10)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 348. o.).

Csak Jézus Krisztus „jelentette ki” az Atyát (Jn 1:18). Itt az *exégeomai* görög szó található, ami azt jelenti, hogy „elbeszél”, „megmagyaráz”, „ki-fejt”. János úgy mutatja be Jézust, hogy Ő a mennyei küldött, aki megmagyarázza, mit jelent megismerni Istent. Egyedül általa ismerhetjük meg Istent igazán.

Olvaszuk el Jn 8:42-44 verseit! Mit mond Jézus arról a hamis alapról, amelyre Izrael vallási vezetői építették a hitüket?

Aki nem az igazságban áll, a saját forrásából ítél, a bibliaiszövegek jelentését csakis emberi szemszögből „látja”. Ezzel szemben el kell fogadnunk, hogy Krisztus a világ világossága, és amikor Igéjét magyarázzuk, Őt kell követnünk. Az ördög viszont „a sajátjából szól” (Jn 8:44). Ha nem vigyázunk és nem adjuk át magunkat Istennek hittel és engedelmesen, bennünket is az a veszély fenyeget, hogy csak a saját vágyaink, kívánságaink és szempontjaink szerint olvassuk az Igét, ami sokkal könnyebben megtörténik, mint gondolnánk!

Hogyan fogadjuk az igazságot, ha „elevenünkbe vág”? Hogyan kellene fogadnunk?

„FELÜLRŐL” VAGY „ALULRÓL” SZÁRMAZÓ GONDOLATOK

Milyen probléma miatt kereste fel Jézust a királyi tisztviselő Jn 4:46-54 szakasza szerint? Valójában milyen kérdés húzódott meg a háttérben?

Ez a férfi Jézushoz, a világ Világosságához fordult segítségért, de eldöntötte magában, hogy csak akkor hisz benne, ha meggyógyítja a gyermekét. Azt mondhatjuk a gondolkodásáról, hogy „alulról” jövő. Az ilyen szemlélet szabályokat és előírásokat akar megszabni Isten és Igéje számára. Isten Szava magyarázatakor az emberi elgondolásokat tartja legfőbb tekintélynek, bármilyen hibás, korlátozott és szubjektív legyen is az. Ez roppant veszélyes csapda.

A „felülről” származó gondolkozás azonban hittel válaszol, először is bízik Istenben és az Igében (Jn 4:48; 6:14-15; 2Tim 3:16). A Biblia önmagát magyarázza, ha hittel elfogadjuk. Az Írás megértésének és magyarázásának vezetője a Szentírás világnézete, ne a kor filozófiája legyen! Az emberi elgondolásokat Isten Igéjének kell alávetni, alárendelni, nem fordítva.

El kell hinnünk a Szentírás kijelentéseit, ha hinni akarunk Jézus szavában (Jn 5:46-47). *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok”* (Jn 8:31). Ha kételkedünk Isten Szavában, nem marad meg bennünk Igéje (Jn 5:38). *„Aki megvet engem, és nem fogadja be az én beszédeimet, van annak ítélobírája: az a beszéd, amelyet szóltam, az ítéli el majd az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki elküldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit szóljak”* (Jn 12:48-49, ÚRK).

Isten Igéjének hallgatása több a passzív információgyűjtésnél, mert Isten akaratát cselekedni kell. Ez a tevékeny válasz az Ige hallására. *„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti erről a tanításról, hogy Istentől van-e, vagy én magamtól szólok”* (Jn 7:17, ÚRK). Isten Szavának hallgatása és annak cselekvése fejezi ki szeretetünket iránta. *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk”* (Jn 14:23).

Mi a kapcsolat Jézus szeretete és az engedelmség között? Miért fenyeget a törvényeskedés veszélye, ha nem a szeretet az „engedelmség” alapja?

JÉZUSBAN MARADNI

Olvassuk el Jn 12:32 versét! Ez a meglepő kijelentés hogyan mutatja be Jézus hatalmát?

Mindvégig láttuk a negyedéves tanulmányban, hogy *János evangéliuma* közelebb von bennünket Jézushoz, de csak akkor, ha hajlandók vagyunk megismerni Istent és az akarata szerint cselekedni. Az egész evangéliumban a Jézussal találkozó emberek vagy elfogadták a világosságot és fejlődtek, vagy elutasították azt és vakká váltak. Nikodémus, a samáriai asszony, a királyi tisztviselő, a beteg Bethesda tavánál, az ötezer, akiket Jézus kenyérral és hallal etetett meg, Jézus testvérei, a vallási vezetők, a vakon született ember, Mária és Márta, Pilátus – mindannyian találkoztak Jézussal, és meghozták a döntésüket az általa bemutatott igazság és világosság kérdéséről.

Az „alulról” jövő gondolkodásmód emberi érveléssel kezdi meghatározni és vizsgálni Isten létének és természetének kérdéseit. A hibás, bűnös, előítéletekkel terhelt emberi nézőpont előnyt élvez a szent, tökéletes, mindentudó isteni szemlélettel szemben. Az „alulról” származó teológia garantáltan félrevezeti az embert, amint ez megtörtént a múltban, és a jövőben is így lesz (lásd Jel 14:1-12). Amikor az emberi bölcselkedés próbálja felülbírálni az isteni gondolatot, igyekszik hamis imádatot ráerőltetni a világra.

Olvassuk el Jn 15:1-11 szakaszát! Mi a titka a lelki fejlődésnek és a lelki egészségnek?

A titok az, hogy kapcsolatban kell maradni Jézussal. Ő az Ige, az élet kenyere, a világ világossága, a juhok ajtaja, a Jó Pásztor, a feltámadás és az élet, az út, az igazság és az élet, az igazi szőlőtő.

A Szentháromság három személye és az Ige, a Biblia olyanok, mint a mágnes. Ha nem állunk ellen, magukhoz vonzanak bennünket. „Isten hangja szól hozzánk Igéje által, de sok hangot fogunk hallani. Krisztus azonban figyelmeztetett, hogy óvakodjunk azoktól, akik ezt mondják: Itt a Krisztus, vagy ott a Krisztus. Honnan tudnánk, hogy nem igaz, amit állítanak, ha nem vetünk össze mindent a Szentírással” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. április 3.)? A nézeteinket alá kell vetni annak, amit Isten kinyilatkoztatott az Igében.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Hatalmas az eltérés Isten és az emberek nézőpontja között. Isten a Szentlélek hatalma által az Igében, a Bibliában mutatja be a saját nézőpontját. Mi döntjük el, hogy sötétségben akarunk-e járni, vagy elfogadjuk a Jézus Krisztustól jövő világot, amit az Igében nyilatkoztatott ki. Ennek a döntésnek meghatározó tényezője, hogy személyesen átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak, a Fiú Istennek, az emberiség Megváltójának. A Szentlélek erejével az Atya Isten kijelentette szeretetének mélységét Jézus élete, halála és feltámadása által. Azért tudhatunk Jézusról, mert feljegyezték életének, halálának és feltámadásának történetét Isten Igéjében. „Isten angyalai szüntelenül kapcsolatot tartanak a menny és a föld között. Krisztus Isten erejével, az angyalok szolgálata révén vitte véghez a csodáit a betegekért és szenvedőkért. Minden isteni áldás Krisztuson keresztül, mennyi követőinek szolgálata által árad ránk. Azzal, hogy Üdvözítőnk emberi természetet öltött magára, egyesítette saját és Ádám bukott fiainak és leányainak érdekét, és képviseli őket a mennyi trón előtt. Ezáltal Krisztus közbenjáróvá vált Isten és ember között” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) *János evangéliumának* történetei közül melyikben látod meg a legjobban Isten szeretetét és jellemét? Mondd el a csoportban, hogy miért hat különös erővel rád az a történet!
- 2) Gyakorlati szempontból fogalmazd meg, hogyan keressük az igazságot!
- 3) Általában miért nehéz arra törekedni, hogy ne mi magunk döntsünk az igazság kérdéséről? Valaha képesek lehetünk teljes mértékben erre? Vagy emberi voltunk valamilyen mértékben mindig is hatni fog arra, hogyan tekintünk a Szentírásra? Miért kell ezt elismernünk? Mi az alázat szerepe abban, hogy előítéleteinket alárendeljük Isten Igéjének?
- 4) Számos borzalmas példát találunk a nyugati kereszténység történelmében arra, hogy mi történik, ha Isten Igéjét az emberi politikának és előítéleteknek rendelik alá. Említsünk meg néhány ilyen példát! Mennyire veszélyes, ha az emberi nézőpontot tekintjük meghatározó filternek a Biblia „magyarázatában”? Mi a tanulság ebből a számunkra ma?
- 5) Saját szavainkkal foglaljuk össze *János evangéliumának* összképét! Mi a központi üzenete?

ISTEN MOSOLYA

„Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást” (Péld 10:22).

„Semmi nem lehet igazán a hasznunkra Isten áldása nélkül. Amit Isten megáld, az áldott. Ezért *»jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága«* (Zsolt 37:16). Többet ér a kevés Isten áldásával, tovább is tart. Isten kegyelme által a kevés sokáig elég. Ha Isten országa ügyének szolgálatára szenteljük magunkat, az Úrnak gondja lesz a mi dolgainkra!

Az Úr áldást adott az egyszerű mezei virágokban, a kellemes illatokban. Szépséggel festett meg minden apró virágszálat, hiszen Ő a Mester, a Művész. Aki megteremtette a természet csodáit, még sokkal többet tesz lelkünkért. Szereti a szépet, tehát kegyelmével kívánja díszíteni jellemünket. Szeretné, ha beszédünk olyan kellemes illatot árasztana, mint a mező virágai. Fizikai szükségleteinkről naponta gondoskodik áldásaival...

Igazi áldásban csak az részesül, akinek legfőbb törekvése a lelket tápláló és örökre szóló áldások elnyerése. Megváltónk így szól hozzánk: *»keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek«* (Mt 6:33). Isten valóban törődik velünk, még a múltó áldásaival is. Mennyei Atyánk tekintete nem siklik át földi javunk felett, tudja, hogy ezekre szükségünk van... Amikor Isten mosolya kíséri erőfeszítéseinket, az többet ér minden földi jövedelemnél...

Frissen kell tartanunk minden szabadítás, áldás emlékét, amit Isten népének adott a múltban a további és még gazdagabb, bőségebb áldások zálogaként! Áldásainak – melyek elnyerése kiváltságunk – nincs határa” (Ellen G. White: *Our Father Cares*. 101-102. o.).